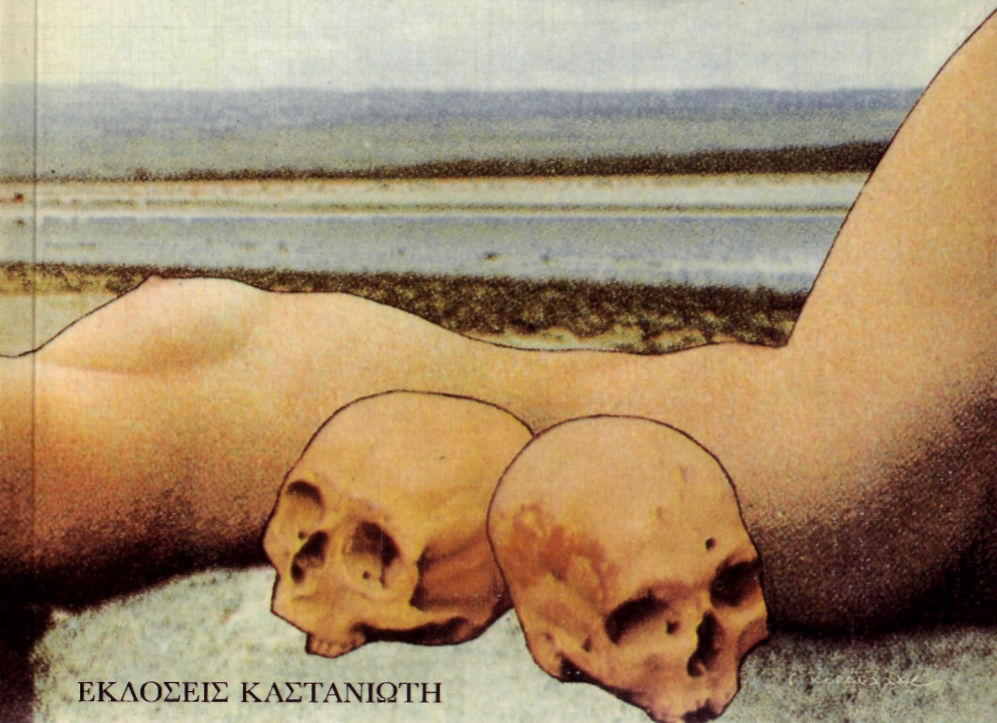

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ὁ μῦθος
τῆς παρικιένης
σφαυρῆς

ΟΓΔΟΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ὁ μῦθος
τῶν παγκρίτων
σταφυλίων

(1)

Τό σπίτι μου, όσο τό άνοιγμα τῶν χεριῶν τῆς κόρης μου
4 χρόνια άστεγη τώρα...

(2)

Κι ἀνυπόδετη κι ἄρρωστη γύρναγα

Κρύωνα.

Καί ὅπου ἔστρεψα

ὄξος καί πρέζα καί χολή

(3)

Καί τά ἴπαιρνα νά μή λυπήσω τοὺς ἀνθρώπους

(4)

Καί ἦρθε —καί χάμω— στά γόνατα ἔπεσα
καί χωμάτινος βόλος ἔγινα
καί μέσα μου κύλησα
καί σέ μιά ἀνάσα τῆς ψυχῆς μου
πού εἶχε μείνει φεγγερή
—ἐκεῖ ἀκούμπησα—
κι ἔκλαιγα νερό. Νερά πολύ.

(5)

Κι όσο νερό έβγαλα
νερό δέν είχε για μένα
στέρεψα —λέπια— γοργόνα έγινα
κι ο άνθρωπος φοβήθηκε ακόμα πió πολύ...

(6)

Κι ὅταν τὰ μάτια ἄνοιξα
καί πλάι καί γύρω καί παντοῦ
μεγάλη λίμνη ἔγινε
πού πλέανε αἰωνόβια μικρούτσικα ἀνθάκια

(7)

...νύχτωνε στόν οὐρανό...

Καί σέ δύο περίεργα σύννεφα

πού ἀκίνητα τρέχαν

ἐγώ ανάμεσα σέ δύο διάτρητους «ληστές»

στά φῶτα σταυρωμένη

(8)

Μπορεῖ δίκαια...

Προκάλεσα μέ πάθος τή ζωή.

Ἀσέβησα δύο φορές γιατί τούς ἤξερα τούς Νόμους.

Ἄσκησα τήν ὄραση γιά μακριά

κι ἔχασα τά κοντινά μου

(9)

Τώρα
πληρώνω μέ ντροπή
Τυφλή
Χωρίς σκυλί
χωρίς ραβδί
διαβαίνω ανάμεσά σας

(10)

Ἐσύ!

Ἐσένα πού ἀγάπησα.

Κοίτα ἄμα πιεῖς κι ὅπως πάντα μεθύσεις

μὴν πείς ποτέ πὼς μ' ἀγάπησες

Δέ θ' ἀφηνες νά γίνω πλατανόφυλλο

σέ ξεροπόταμους νά πλέω...

(11)

ΜΗ!...

«Τυλίγω πάγο στό συναίσθημα
Τίποτ' ἄλλο δέν εἶναι».

Ώστερα μεγαλώνοντας κι ἄλλο
τό ἄνοιγμα τῶν χεριῶν

«Φοβᾶμαι» εἶπε

κι ἔφυγε μέ μιά ἀσήκωτη βαλίτσα

τό παιδί

ἀφήνοντάς με

σέ μιά πόρτα ἀνοιχτή

ἀπό ἀναρριχητικά τρόμου καί σκοτάδι πνιγμένη

10 Ὀκτωβρίου ἡ Μυρτώ

Τό μήνα τῶν παγωμένων σταφυλιῶν γεννημένη.

(12)

Στάθηκα πεσμένη έκεϊ
ώρες... ώρα πολλή...

Τότε

μέσα από κεϊ
πνιγμένος στ' αναρριχητικά
βγήκε ένας φίλος χαμένος

Έεει... τοῦ λέω, Χρίστο...

Ήσύχασε... Πήγαινε νά κοιμηθεῖς...

Εἶσαι καιρό σκοτωμένος.

Έεει... μοῦ λέει, Ρηνούλα, λυπημένος πολύ

Ήσύχασε... Πήγαινε νά ξαπλωθεῖς...

Άπό σφαίρα ἢ ἄσπρη

εἶσαι καιρό πεθαμένος

(13)

Ἵπνωτισμένη ξάπλωσα
στό μάρμαρο τοῦ νεκροτομείου
Τό σῶμα μου ἔβλεπα
οἱ φοιτητές
γιά πείραμα
νά κόβουνε
πολύ λεπτές ροδέλες
Τό ἄχρωμο αἷμα μου
μέ κουβάδες ξεπλένανε
ἄρρωστοι γιά τή δόση τους
Ἄπό τίς φλέβες τους
τίς πλατεῖες τυλίγανε
θανάτου κορδέλες

(14)

*Α

'Αδερφή μου...

'Ανυψώσου έσύ

γαλανή άπ' τό μπλέ

'Απαστράπτουσα...

(15)

Πασάλειψαν τά μοῦτρα μου
μ' ἄχρας μπογιά.
Τά νύχια τά μάτια καί τ' αὐτιά
σάυρας πρασινομαῦρο.
Τά μάγουλα κατακόκκινα
σάν τοῦ Πάσχα αὐγά.
Ἦθος ποιῶ.
Ἐγίνα ἠθοποιός.
Πουτάνα θεατρίνα.

(16)

ΣΚΗΝΗ 35

Μακρὺς χωμάτινος δρόμος...

Κακὸς χειμῶνας φυσάει ἄρρωστη βροχή

Ἦχοι συγκεχυμένοι ἀπὸ στρατιωτικά παραγγέλματα
ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ καὶ λύκοι.

Στὴν ἄκρη τοῦ κάδρου, ἡ μαύρη ἄκρη ἑνὸς ράσου
πού ἀνεμίζει καὶ χάνεται...

(Στὴν πλάτη μου ἓνα ξυράφι ἀποφασισμένο

καὶ ὁ ἰριδισμὸς τραμπούκου

στό μάτι τοῦ σκηνοθέτη

μέ μπάζει στό πλάνο «νά τά πῶ».

Κλείνω τὰ μάτια. Λέπρα.

Ἡ Βιριδιάνα μέ ξυρισμένο τό κεφάλι στό πάτωμα
προσεύχεται.

Ἡ Τέχνη «ἐν ἰδρωῖτι τῆς ψυχῆς...»

Προσεύχομαι.)

(17)

Δέντρο ἤμουνα κι ἔσπασα
Μοῦ σπάσαν ὅλα τὰ κλαδιά
γιατί ἐκεῖ τρέχανε τὰ ξεστρατισμένα παιδιά
νά παίξουνε τοὺς κρεμασμένους

(18)

Ρίζα μέ λένε τώρα.

(19)

Τό χρῶμα μου
νύχτας βαθιᾶς μαβί
Ἐκεῖνο πού παίρνει ὁ οὐρανός
ὅταν μεγάλο βράχο δένει στό λαιμό
καί σ' ἄραχλα νερά βουλιάζει τό φεγγάρι

(20)

Ἡ ἀφή μου
βελουῶδο φθαρμένο παλιό
μέ νεκρικές ἀνταύγειες τσαλακωμένο
Σέ ἥρωικές γιορτές
ἐξάρσεις βίας
καί πορεῖες ὀργῆς παραφορεμένο

(21)

Ὁ ἦχος μου συνέχεια
ἀνάμνηση δέντρου πού φυλλορροεῖ
Στό χέρι μου «χτυπημένος» αἰτός
οἰκόσημο τῆς μοναξιᾶς μου
Σέ ἄλλους χάρτες
σημάδι μου ὁ Ἑρμῆς
Τό μήνα τῶν κερασιῶν. 1 Ἰουνίου γεννημένη.

(22)

Καί ἦρθανε καί λώσανε
τά νύχια τοῦ ἀετοῦ ἀπό τή μοναξιά
Καί τό ράμφος του μονάχος του γύρισε
μοναχός νά πεθάνει

(23)

Ποτέ πιά!...

Μοιρολογούν τά κύματα...

Γιά πάντα!

Μοῦ ψιθυρίζει ἡ θάλασσα...

Πάρτε τίς λέξεις ἀπό δῶ!

Καί τά δύο τρόμο μοῦ φέρνουν

Πονάει γιά μένα τό νερό

καί γώ γι' αὐτό

τό ἴδιο...

(24)

Ἡ ζωή μου πού λέτε παιδιά
ὅπως τά παραμύθια αὐτά τά παιδικά
Μέ γάντζους, κακές μάγισσες, ξύλο, τσουβάλια, ζητιανιά
Ξέρετε, αὐτά πού γράφουνε γιά τά παιδιά
εἰδικά ἐκπαιδευμένες καταστολῆς μονάδες
Καί τά μαθαίνουν μετά
γιά νά τά ποῦνε μετά
μανάδες μαινάδες

(25)

Μιά νύχτα λοιπόν...

(26)

πού τό φεγγάρι είχε κατέβει πολύ χαμηλά
κι ό θάνατος είχε μπλεγμένα στά δάχτυλά του
τουΰφες άπ' τά δικά μου μαλλιά
κατηφόρισα νά βρῶ έναν άνθρωπο.

Είχα χροόουια νά δῶ έναν άνθρωπο.

Είχα χρόνους ν' άκούσω ανθρώπου λαλιά.

Όμως όλοι όσοι ήτανε συναθροισμένοι στήν άγορά

κροάζανε κρά κρά

κι άκόμα

είχανε βγάλει πίσω τους

κροκοδείλου ούρά

(27)

Ἔπρεπε

ἄν ἤθελα ἀκόμα νά σωθῶ

ἄν ἤθελα ἀκόμα νά ζήσω

νά βρῶ ἕναν τρόπο νά μοιάζω μ' αὐτοῦς

ἢ κάτι τέλος πάντων

νά τοὺς ἐξευμενίσω

Ἐτρεξα λοιπόν γρήγορα γρήγορα
κι ἔβαλα ἓνα μεγάλο ἀρχηγῶ
παλτό στρατιωτικό
τό ὁποῖο ἀνέσυρα
ἀπό ἀριστοκρατικούς ἐμετούς
καί πολυτελή σκουπίδια.
Δυστυχῶς ὅμως γιά πολλοστή φορά
ἦτανε λάθος ἡ κίνηση.
Θεωρήθηκε ἴβρις
Ἦ...

(29)

γιά νά ἀκριβολογῶ
στή γλώσσα τῶν κρά κρά
Περιύβριση Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς
Κι ἀρχίσανε τότε πού λέτε
μέ πέτρες νά τρέχουν ὅλοι πίσω μου
καί τίς οὐρές
στό χῶμα νά χτυπᾶνε

(30)

Μέ βάραινε καί τό παλτό
μέ βάραινε καί τό μυαλό
καί στάθηκα στή σιωπή
ν' ἀκούσω τή σιωπή μου

(31)

Καί φαίνεται —γιά νά τελειώνουν τά παραμύθια παιδιά—
πώς πάλι θαῦμα ἔγινε
γιατί ἀόρατη ἔγινε
κι ἐνῶ μπροστά τους ἤμουνα
μέ ψάχναν ὄλο πίσω...

...βλάν με πριείας, έβγαζε τα μαύρα σπογγώδη μαχιά
 που χορτασε. Δω μ' άρεσαν οι τσιπ ην χορτά μαχιά
 μ'ν είδε. Πάτα μαπ έβαν να κερύων. Ην καλ το μα δου
 μν αυτό μν έβιχανε το μιστομα του.
 Είραστε κόνι μας. Το τραντο έτασε άδου. Άφω μανεις
 Δωχ μια μαχιά η να παιδι γαρδέμα να γιταει. Η αυτ
 με μηχανοβου, έιχε ζωοσπερμα δανέτω.
 Τόν προσεφα ματι έιχε το άπορασιςμιά κάρμα τη πρασινοκρίμων
 μν ένα χρυσαίο αμορτίου πη έταγι ένα λαφ έπιτοειν
 χορταμένο εμν πλάτυ. Τόν είδε. Ηδω να να τραβείω μαχιά τω.
 Άρρότρα προσεφα ην έιχε κίτρω ετ έταρα. -

Ανδρα ποιο η ζουμυ
 ελαιοποιό μάνο.

Ο Λυμβαυτός.

Πορτομα της τρασι, έδω ην
 κόνι ετ μαέτ.

Άξιμ να εφωταρι.
 Ην καλ.

THREE KLIKES
 LEFT

Αγιθια,
 Ο πριμτο μεταφορμάτωρ
 ε, πραστμιά ελαιοει,
 Δω έαν ποτιών.
 φτίνω. -

έκονεν άνω
 εκονεν ίφυρο

Ασφατά άσφατ ην ποτι,
 έαν τοτες. έτασ άφο άρρω
 η οειδών ετ τα γέμα.

Ατριμχίτα.
 Τενόμα ην ημνάη
 Τόν πιά κηάεια...
 Δι' έδρωτι μν. Η ποιμα.
 Το δίατρο. Η πραττα.
 Ο μμπατοζέρας. Το ειντε...

Νέος Κοιπος.
 Η κα ζουμυ
 Η κα ζουμυ
 Η κα ζουμυ
 Η κα ζουμυ

X A

φωτογραφισμιά
 τών ποιο
 καλ έιχε
 κριμα
 κίτρινο

Ποιο 17 Μαρ 7. Άντα...
 Αποστολ...
 Άντα να μωριτες
 ην άξια ετ γαρομα...
 Παοικω, 18 Μαρ 7.
 Δι' εττα νάκω εκαμω
 ετ πριανταζέτις.
 Δολέτι, 19 Μαρ 7
 ...έα μν ποτι, ...

(33)

Ποιός είναι ο λόγος τῆς ποίησης
πού βγαίνει ἀπ' τό ποιῶ
καί πού σημαίνει πράττω
Ζητάω τήν ἀπάντηση
ἀπ' τοὺς ἀκίνητοποιημένους

(34)

Τρομοκρατία: Ἐξουσιάζω διά τῆς
βίας. Τρόμου.*

Καί τρομοκράτης τί θέλει νά πεῖ,
Δέ θέλω ἀπάντηση ἀπ' αὐτοῦς πού τήν ἐπινοήσανε
Ζητάω ἀπάντηση ἀπ' τοῦς λαχανιασμένους

---

* Πάπυρος - Λαρούς.

(35)

(ἀέρας σήκωσε...

Ποιός φύλαξε κι ἀκόμα δέν ξερίζωσα

μέ τέτοιο μίσος πού ὁ καιρός

ξεσκίζει καί βροντᾶ

ἐξώφυλλα βιβλίων...)

(36)

Ἡ πόλις εἶχεν

ὀριστικῶς καταστραφεῖ.

Ἡ ὅποια προσπάθεια

ἦτο καταδικασμένη.

«Εὐρίσκετο πλησίον τοῦ ναοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος

καί τό ἄβατον ἱερόν

τῆς Νεδουσίας Ἀθηνᾶς.

Ἐλέγετο: ΠΟΙΗΣΣΑ»

(37)

.....
Κάπως έτσι
πού λέτε πάντα έγινε
κι επέζησα
καί κάθομαι καί ιστορώ...

(38)

Μιά μέρα λοιπόν...

Γεννήθηκε στήν Ἀθήνα.

Δούλεψε ἀπό 5 χρονῶν σέ παιδικούς θιάσους καί, στή συνέχεια, ἐπαγγελματικά σάν ἠθοποιός, παίζοντας ἀπό Ἐπιθεώρηση μέχρι Ἀρχαία Τραγωδία (θίασος Κ. Κούν). Παράλληλα, δούλεψε στόν κινηματογράφο καί πῆρε μέρος σέ δεκάδες ταινίες, κυρίως τῆς Φίνος Φίλμ.

Πρωταγωνίστησε στίς ταινίες:

ΤΟ... ΒΑΡΥ ΠΕΠΙΟΝΙ (Π. Τάσιου), 1977, γιά τήν ὁποία κέρδισε τό Βραβεῖο Ἑρμηνείας στό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ (Π. Τάσιου), 1980. Μέρος τῆς ταινίας βασίζεται σέ ποιήματά της.

ΟΣΤΡΙΑ (Ἄ. Θωμόπουλου), 1984, ὅπου συνεργάζεται καί στό σενάριο. Παίρνει τό Κρατικό Βραβεῖο Ἑρμηνείας καί μοιράζεται τό Βραβεῖο Σεναρίου μέ τόν Ἄ. Θωμόπουλο.

Ἐξέδωσε τίς ποιητικές συλλογές:

ΤΡΙΑ ΚΛΙΚ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, Ἐκδόσεις Καστανιώτη 1978

Μεταφράστηκε ἀπό τόν Jack Hirschman καί κυκλοφόρησε στό Σάν Φρανσίσκο ἀπό τίς Ἐκδόσεις NIGHT HORN BOOKS.

ΙΔΙΩΝΤΜΟ, Ἐκδόσεις Καστανιώτη 1980

ΤΟ ΣΤΑΙΝΟ ΠΑΛΤΟ, Ἐκδόσεις Καστανιώτη 1982

ΑΠΟΝΤΕΣ, Ἐκδόσεις Καστανιώτη 1986

Πέθανε τó 1993.